

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VII.

číslo 3.

september 2015

Deň farnosti

Benedetta Bianchi Porro

Tatraci i turisti spomínali

(Ne)obyčajný Rím

**národný
pochod
za život**

20.9. BA

FAREBNÁ JESEŇ

Keď som si v letných mesiacoch občas ráno či podvečer sadla na bicykel a previezla sa mojou obľúbenou trasou smerom do Tatranskej Kotliny a naspäť, neraz som sa veru bála. Napriek tomu, že som mala na hlave prilbu a na sebe reflexné prvky. Cesta bola totiž veľmi rušná a nebezpečná, lebo autá uháňali „ozlomkrky“ v oboch smeroch.

Bol čas prázdnin i dovoleniek. Tento čas by mal byť rezervovaný na oddych a načerpanie nových síl. Vypnúť z každodenných povinností, z každodenného stresu. No na cestách i v turistických strediskách počas sezóny to často vyzerá celkom opačne. Akosi sa všetci stále ponáhľame, všade chceme byť prví, aby sme stihli to i ono. Hneváme sa na zlé počasie, dlhé rady v potravinách, zdĺhavé čakanie pri kupovaní lístkov na električku či lanovku. A hneď nás rozladí, keď nám v bufete dajú čaj do obitej šálky či málo ohriatu polievku. Hnev, nervozita, nespokojnosť... Nuž, mali by sme spomaliť. Tešiť sa, že sme vyšli iba na dva tatranské štíty, aj keď sme plánovali zdolať päť. Ak nám celý deň pršalo, tešiť sa, že tráva po horúch dňoch ožije, vzduch bude sviežejší a urobiť si program „pod strechou“, prezrieť si kultúrne pamiatky, vojsť do kostola a v tichosti meditovať. Najst' si čas na ticho. Verím, že sa to napriek všetkému mnohým z nás predsa len podarilo.

Dni, ktoré sú pred nami, by mali byť pokojnejšie i farebnejšie, lebo jeseň sa nám už hlási chladnejšími ránami, rannými hmlami, rôznofarebnými listami na stromoch i skrátenými dňami.

Verím, že si nájdete čas aj na pokojné čítanie nášho jesenného čísla Ratolesti. Aj v našej farnosti sme mali počas leta rušno, prežili sme pekné udalosti, o niektorých sme Vám napísali.

Prečítate si aj o večnom meste Rím, o stretnutí mladých v Poprade i o tom, ako prežívali naše tatranské deti prázdniny vo farskom letnom tábore. Nebude chýbať článok o ďalšej sviatosti, či udalosti v Lepante, ale i o hrdinstve jedného františkána počas pádu „dvojčiek“. Naša celebrita Benedetta nám možno nahrnie slzy do očí. Ale naučí nás, ako utrpenie a bolesť s láskou znášať.

V mene redakcie Vám prajem pekné čítanie i pokojnú farebnú jeseň.

Monika Macuráková

LÁSKA JE NASIM POSLANIM

Keď som si pred istým časom čítal o Svetovom stretnutí rodín vo Filadelfii, ktoré bude 22.-27. septembra tohto roku, oslovila ma téma: „Láska je našim poslaním - rodina plná života.“ Pripravuje sa ôsme Svetové stretnutie rodín. Tento čas bude inšpirovaný slovami cirkevného otca svätého Ireneja z Lyonu, ktorý povedal, že „Božou slávou je človek naplno živý.“ Úlohou žien a mužov je ich schopnosť milovať tak, ako miluje Boh - a keď sa má človek naučiť tejto láske, neexistuje na to lepší spôsob než rodina. Sami môžeme vidieť, ako Sv. Otec dáva dôraz na rodinu, a preto si želal dať tému rodiny do centra pozornosti celej Cirkvi. Je to výzva pre všetky náboženské a občianske inštitúcie, aby spoločne pracovali pre lepšiu budúcnosť rodiny na svete.

Svetové stretnutie rodín chce zdôrazniť úlohu, že je dôležité „sprevádzať“ rodiny na ich ceste múdrou a odvážnou pastoráciou, plnou lásky“. Logo 8. Svetového stretnutia rodín v USA znázorňuje zvon, symbolizujúci boj o obranu občianskych práv a náboženskej slobody.

Svätý Otec vidí, že rodina v dnešnej dobe sa nachádza vo veľkej kríze, že táto „inštitúcia lásky“ musí dnes čeliť mnohým útokom. Dnes sa zabúda, že rodina je povolanie, ktoré Boh vpísal do prirodzenosti muža a ženy. Rodina je miestom odovzdávania základných životných skúseností, ekonomického bohatstva, kultúrneho, sociálneho i duchovného cítenia. V rodine je budúcnosť ďalších generácií. Dnes sme svedkami mnohých priamych i nepriamych, premyslených i nezámerných útokov na manželstvo a rodinu. Miera rozvodovosti je najhoršia v histórii, mnohí stratili predstavu o tom, čo je to rodina. Množia sa prípady neúspešných rodičov, ktorí vychovávajú nešťastné deti, nepripravené na založenie vlastnej rodiny.

Všetci sme členmi veľkej ľudskej rodiny, ale každý z nás potrebuje cítiť teplo tej svojej. Rodinu nemôže nič nahradiť. Povedzme to všetkým, že čas, ktorý je pred nami, je veľmi dôležitý. Svetové stretnutie rodín je aj o mojej rodine, lebo rodina dnes potrebuje, aby pochopila, čo znamená milovať a byť milovaný.

František Bebko, kaplán

SUMÁR DIANIA

• Diakonská vysviacka

Vo štvrtok 11. júna 2015 náš bohoslovec Samuel Štefanides z Tatranskej Polianky prijal v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule - Spišskom Podhradí diakonskú vysviacku. Táto slávnosť bola pre našu farnosť veľkým duchovným zážitkom. Myslime na nášho diakona vo svojich modlitbách a obetách, aby ho Pán sprevádzal.

• Ruženec za kňazov

Na sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho sa na Mariánskej hore v Levoči uskutočnila štafetová modlitba ruženca za kňazov. Zúčastnili sa jej aj mladí z našej farnosti. Na kňazov myslela v tento deň i naša farnosť modlitbou sv. ruženca vo farskom kostole. Modlime sa za kňazov, aby boli dobrými pastiermi svojho ľudu.

• Svätá omša na chate Encián

I toho roku počas letnej sezóny sme v našej farnosti rozbehli „horské sv. omše“. V sobotu 20. júna sa uskutočnila prvá, a to v kaplnke chaty Encián na Skalnatom plese.

• Deň farnosti

Tohtoročný „odpust“ sa v našej farnosti niesol v znamení roku zasväteného života. Slávnosť sme začali v sobotu 27. júna v Charitnom dome v Dolnom Smokovci. Sestry Svätého križa nám priblížili dejiny sestier a Charitného domu. Farský deň pokračoval v nedeľu 28. júna slávnostnou odpustovou sv. omšou, ktorú celebraval popradský dekan vdp. Anton Oparty. Po nej nasledovalo posedenie pri guláši a deň pokračoval pestrým programom pre deti a divadlom o sv. Františkovi. Za tieto dni sme poďakovali Bohu pri záverečnej eucharistickej poklone. Viac na str. 6.

• Cyklopúť do Levoče

2. júla, na sviatok Navštívenia Panny

Márie, sa mladí na bicykloch z našej farnosti vybrali na Mariánsku horu do Levoče. I touto cyklopúťou chceli vyjadriť vďaka Bohu za dar našej nebeskej matky, Panny Márie. Viac na str. 7.

• Svätá omša pri Sliezskom dome

V nedeľu 12. júla sme si ďakovnou sv. omšou pri Sliezskom dome vo Velickej doline pripomenuli dvadsaťte výročie návštevy Slovenska a zvlášť Vysokých Tatier svätcom Jánom Pavlom II. Po sv. omši sme si uctili aj jeho relikvie a pozreli dokumentárny film. Viac na str. 8.

• Svätá omša pri Chate pod Soliskom

Ďalšiu „horskú“ sv. omšu sme slávili v nadmorskej výške 1840 m n. m. pri Chate pod Soliskom v sobotu 25. júla. Sv. omšou sme ďakovali Bohu za všetky dobrodenia, ktorými nás zahŕňa, zvlášť za to, že je vždy – kedykoľvek a kdekoľvek – s nami.

• Farský tábor pre deti

I toho roku sme pre naše deti, staršie i mladšie, pripravili farský denný letný tábor. Tábor sa niesol v duchu „Pod“ za

mnou...“ Každý deň mal svojho patróna, ktorý bol spojený s množstvom súťaží, hier, spoločných stretnutí i veselých príhod. Tešíme sa na budúci rok. Viac na str. 4-5.

• Saleziáni u nás

V druhú augustovú nedeľu sa v našej farnosti, v rámci roku zasväteného života, predstavila ďalšia z reholí – Saleziáni. Sv. omšu celebraval don Peter Timko, magister novicov z rehole Saleziánov Poprad – Veľká. Po sv. omši bola prezentácia o histórii a štruktúre rehole. Ďakujeme im za povzbudivé slová.

• Odpustová slávnosť v Tatranskej Lomnici

V sobotu 15. augusta, na sviatok Nanebovzatia Panny Márie, sme slávili odpustovú slávnosť v Tatranskej Lomnici. Sv. omšu celebraval pán farár z Batizoviec, vdp. Pavol Vaňovský. Vo svojej homílii nás povzbudil k mariánskej úcte, k dôležitosti a významu tohto sviatku. Nech nás Panna Mária sprevádza na ceste za Kristom.

Jozef Dobrovič, kaplán

FARSKÝ DENNÝ LETNÝ TÁBOR
POĎ ZA MNOU...

 Viac foto a info: www.rkctatry.sk

ŠKOLÁCI 27. 7. – 31. 7. 2015

SPOLOČNÝ OTČENÁŠ NA SV. OMŠI

PUSTOVNÍCI SO SVOJIMI VLAJKAMI

Po roku naša fara v Novom Smokovci opäť zvláštne ožila. Mohli za to deti, ktoré denne prichádzali do farského letného tábora. Posledný júlový týždeň patril starším táborníkom. Od prvého dňa sme sa spolu spoznávali a spriatelili nielen medzi sebou navzájom, ale aj so svätými, ktorí nás sprevádzali celým táborom. Boli to pustovníci sv. Andrej Svorad a Benedikt, priateľ mladých don Bosco, milovník prírody, človeka a Boha sv. František a obetavá,

verná bl. Zdenka. O nich boli táborové vlajky a oni velili našim skupinám. S nimi sme zažili kopec radosti, zahráli sa veľa hier, skákali na trampolíne, „naháňali“ ďalších svätých... Ukázali nám ako si máme všimnúť jeden druhého, ako milovať Stvoriteľa a všetko stvorenie. Spolu sme putovali, spievali, tvorili, súťažili, vyhrávali, aj slávili sv. omšu. Bolo nám spolu veľmi dobre.

ORATKO POPRAD

CHARITA DOLNÝ SMOKOVEC

ZELENÍ

ČERVENÍ

ŽLTÍ

MODRÍ

ŠKÔLKARI 3. 8. – 7. 8. 2015

V prvý augustový týždeň sa konal farský denný tábor pre najmenších drobčkov. Aj nás sprevádzali svätí z neba. S bl. Matkou Terezou sme sa zahráli na ošetrovateľov a so sv. Františkom z Assisi sme vonku zasadili hrášok a fazuľku. Na misionárov sme sa zahráli so sv. Františkom Xaverským. Sv. Don Bosco raz povedal: „Skáčte, kričte, len nehrešte!“ a tak sme sa vonku na olympiáde vyskákali a vykričali do sýtosti. Rodičom sme napiekli chutné koláče s dobrou kuchárkou bl. Ulrikou. Nechýbala ani spoločná modlitba, spievanie, tancovanie a v našom „nebí“ na fare zostali po nás veselo namaľované steny.

Ďakujeme za krásne dva týždne a tešíme sa na Vás všetkých aj budúci rok.

Účastníci farského tábora (+DETSKÝ TÍM)

DEŇ FARNOSTI

V nedeľu, pred sviatkom sv. Petra a Pavla, hlavných patrónov našej tatranskej farnosti, sme prežili ďalší, v poradí tretí farský deň. Konal sa v roku venovanom ľuďom, ktorých Pán zavola a oni odpovedali „áno“, v roku zasvätených. Aj preto sa farský deň začal už v sobotu popoludní – dňom otvorených kláštorov – v Charitnom dome Milosrdných sestier sv. Kríža v Dolnom Smokovci. Otvoril ho pán farár Róbert Tokár v hodine Božieho milosrdenstva pred modlitbou korunky. V príhovore pripomenul význam a nenahraditeľné poslanie zasvätených. Za všetkých im poďakoval za ich vernosť a každodenné áno Bohu a blíznym, ktorým s láskou slúžia. Reholné sestry spolu s pátrom Pavlom Uličným pre nás starostlivo pripravili bohatý program. Dopriali nám nasýtiť si duše počas modlitieb korunky, adorácie a vešpier. Obohatili nás prezentáciou o histórii, charizme a živote ich rehole. Podelili sa s nami aj s osobnými skúsenosťami s Bohom, so zázrakmi, ktoré vykonal v ich živote. A nezabudli ani na naše telá. Pre všetkých pripravili svieže občerstvenie a chutnú „grilovačku“ v príjemnom prostredí a v priateľských rozhovoroch. Sestričky a páter nám otvorili nielen svoj dom, ale aj svoje srdcia.

Farský deň pokračoval v nedeľu dopoludnia najhlavnejšou časťou – odpustovou sv. omšou. Celebroval ju pán dekan z Popradu Anton Oparty spolu s pánom farárom. Pán dekan v homílii hovoril o sv. Petrovi a Pavlovi, stĺpoch Cirkvi. O tom, ako verne ohlasovali, bránili a chránili pravdy viery, ktoré prijali od svojho Ježiša, až po vyliatie vlastnej krvi. Spomenul, že útoky na Cirkev, jej osočovanie, trvajú od jej počiatku dodnes. Napriek tomu žije už vyše 2000 rokov. Povedal, že jeden úprimný, pokorný kresťan modliaci sa v Cirkvi a za Cirkev je pre ňu väčšie požehnanie ako škoda, ktorú spôsobia jej mnohí nepriatelia, pretože spravodlivý je na strane pravdy a Boh je Pravda.

Po odpustovej slávnosti sme mali v našej farnosti po prvýkrát požehnanie motorových vozidiel. Sprostredkoval nám ho náš novovysvätený diakon Samuel Štefanides.

Duchovnú hostinu vystriedalo už tradičné posedenie pri guláši, vonku pri fare. Kuchári nám ho uvarili s rovnakou láskou, s akou nám skúsené, štedré cukrárky napiekli sladké dobroty. Program pokračoval milým vystúpením detí v kostole. Bolo zážitkom

vidieť, ako „lovia“ ľudí pre Pána, počuť ich hlásky pri speve a vřúcnej modlitbe sv. ruženca za zasvätených a naše rodiny. Ich modlitba sa určite dotkla samého neba a my „dospeláci“ sme boli radi, že sa môžeme modliť s nimi.

S deťmi sme sa potom aj zahráli na fare, lebo vonku začalo pršať, ale nič to neubralo na nálade a radošti, ktorou bola zaplnená celá fara. Deti si veselo zaspievali, naučili sa nové „ukazovačky“, precvičili si svoju zručnosť aj si zasúťažili. Všetkým nám bolo dobre.

Vrcholom programu z ľudského snaženia, ako podotkol pán farár, bolo divadelné predstavenie zo života sv. Františka. Kostol sa na chvíľu zmenil na Assisi v 13. storočí. Pán kaplán František spolu s talentovanými hercami verne a pútavo predstavili cestu povolania a poslanie sv. Františka. V hre nám hovoreným slovom a krásnymi piesňami priblížili hlboké myšlienky sv. Františka a zanechali jeho odkaz „ďakujte a slúžte“.

Po krátkej prestávke program opäť pokračoval v kostole prezentáciou o živote sestry Zdenky. Koľko krutosti musela zniesť, napriek všetkému zostala verná Pánovi a obetovala svoj život za kňazov, aj za svojich učiteľov.

Krásny a požehnaný farský deň bol zakončený krátkou adoráciou a latinskou sv. omšou.

„Pod' za mnou“, takto všetkých volá Pán, aby nás mohol zahŕňať svojimi darmi, aby sme mu ďakovali, slúžili a mali sa všetci radi. Ako v náš farský deň.

Agáta Slivová

CYKLOPÚŤ DO LEVOČE

V prvý júlový týždeň sa každoročne pozornosť celého Slovenska sústreďuje na Mariánsku horu v Levoči. Ani tohto roku to nebolo inak. Na sviatok Navštívenia Preblahoslavenej Panny Márie sa hŕstka veriacich z našej farnosti vybrala na levočskú horu, a to trochu netradičným spôsobom – na bicykli.

Cyklopúť sa začala v skorých ranných hodinách odchodom pred fary, kde sme stihli vypiť povzbudzujúcu kávu. Plní energie a nadšenia sme nasadli na naše dvojkoľosové „tátoše“ a vyrazili za stanoveným cieľom vzdialeným 53km. Ešte sme nestratili faru z dohľadu, keď sa vyskytol prvý problém. Organizátorovi našej výpravy, pánovi kaplánovi Františkovi, praskla reťaz a bicykel sa nezaobišiel bez kompletnej výmeny. Práve z dôvodu nevyspytateľných udalostí nás počas celej cesty sprevádzalo „zásahové vozidlo“, ktoré bolo kedykoľvek pripravené pomôcť pri technických problémoch ako aj fyzických indispozíciách.

Naša cesta viedla najprv cez Tatranský

Lomnicu do Tatranských Matliarov, odkiaľ sme sa vybrali lesnou cestou dole kopcom do obce Mlynčeky. Po príchode do neďalekého Kežmarku sme sa vybrali smerom na Ľubicu. Tam sme mali prvú väčšiu prestávku na doplnenie tekutín, keďže bol slnečný a príjemne teplý deň. Následne sme pokračovali cez bývalý vojenský obvod Javorina, ktorým počas jeho fungovania nemohlo prejsť žiadne civilné auto ani bicykel. Využili sme ho na skrátenie, ale predovšetkým na spríjemnenie cesty vedúcej cez voňavé lúky a lesy. Zastavili sme sa aj pri symbolickom kostolíku, pamiatkou na obec Ruskinovce, ktorá bola v roku 1952 vojakmi násilne vystahovaná. Krátkou modlitbou posilnení sme ďalej pokračovali smerom do Levoče, kde nás čakala najnamáhavejšia etapa cyklopúte – výstup na Mariánsku horu. Práve tu účastníci cyklopúte ukázali svoje odhodlanie a výdrž.

Pred kostolom Navštívenia Panny Márie sme sa zúčastnili sv. omše, ktorú celebroval J. E. Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny

biskup. V homílii pripomenul dvadsiate výročie apoštolskej návštevy sv. Jána Pavla II. na Mariánskej hore (3. júla 1995) a venoval pozornosť trom kresťanským čnostiam - viera, nádej a láska, ktoré chýbajú dnešným rodinám u nás aj vo svete. Kým pre 50000 veriacich bolo požehnanie ukončením, nás čakala cesta naspäť o nič kratšia, zato náročnejšia. S pribúdajúcimi kilometrami sily ubúdali, ale práve tu sa prejavila súdržnosť a vzájomná podpora kolektívu držiaceho sa hesla: „jeden za všetkých, všetci za jedného“.

Spolujazdcom sa chcem poďakovať za krásny športový zážitok, veď za naše výkony by sa nemusel hanbiť ani Peter Sagan. Pánovi kaplánovi Františkovi ďakujem za výborný nápad a Pánu Bohu za priaznivé počasie a ochranu, s ktorou nás počas celej cesty sprevádzal. Ostáva mi len dúfať, že akcií tohto typu bude v budúcnosti iba pribúdať.

Aneta Mária Kocúňová

TATRANCI I TURISTI SPOMÍNALI

V nedeľu 12. júla tohto roku sa už od rána ukazovalo pekné a slnečné počasie. Tí, ktorí si chceli pripomenúť 20 rokov od návštevy Jána Pavla II. vo Vysokých Tatrách a prijali pozvanie na spomienkovú sv. omšu pri Sliezskom dome vo Velickej doline, sa určite tešili už od rána. Spojiť peknú nenáročnú túru za krásneho počasia s duchovným zážitkom bolo lákadlom pre viacerých Tatrancov i turistov. Pred pol jednou na obed sa už schádzali záujemcovia o tento zážitok pri kaplnke v Tatranskej Polianke. Po krátkej modlitbe a požehnaní sme sa vybrali na cestu. Ubíhala veľmi príjemne, slniečko sa na nás usmievalo, cestu sme si spríjemňovali debatami i pohľadmi na tatranskú prírodu. Po necelých dvoch hodinách sme jednotlivo i po skupinkách prichádzali k Sliezskemu domu.

Po krátkom občerstvení sme sa zhromaždili pri kríži, ktorý posvätil Ján Pavol II.

O 15.00 hodine začala sv. omša, ktorú

celebroval pán farár Jozef Svitek z Novej Lesnej, ktorý priniesol aj relikvie sv. Jána Pavla II. Homília nášho nového pána kaplána Jána Dubeckého sa niesla v duchu slov: „Nehovor keby... Buď svätý tam, kde si.“ Pripomenul nám návštevu Jána Pavla II. vo Vysokých Tatrách a zdôraznil, že tento - dnes už svätec - žil svoju svätosť tam, kde bol – najprv ako študent, neskôr ako robotník v kameňolome, ako kaplán, nakoniec ako pápež.

Nás všetkých, ktorí sme sa zúčastnili tejto slávnosti, určite spája s týmto veľkým svätým blízky vzťah k horám, ako aj túžba objaviť Božiu veľkosť v stvorenej prírode. Ale bolo by to málo, pokračoval pán kaplán, keby sme sa mu mali len v tomto podobať. Dôležité je, aby v našom srdci bola aj túžba – nasledovať ho v životných postojoch. Túžba byť svätým. Teda takým, akým ma chce mať Boh. Na tom mieste, kde som. Či som kňaz, či otec rodiny, či profesionálny športovec alebo horský záchranár.

Po svätej omši sme si všetci s radosťou uctili relikvie Jána Pavla II. Pán farár Róbert Tokár nás potom všetkých pozval do malej reštaurácie pri Sliezskom dome, kde sme si mohli pripomenúť život a pôsobenie Jána Pavla II. aj krátkym dokumentárnym filmom. Slová tohto svätého, ktorý nám Slovákom pri návšteve Slovenska kládol na srdce a zdôrazňoval, že Slovensko má veľmi dôležitú úlohu pri budovaní Európy, nám ešte dlho zneli v ušiach.

Záver tejto slávnosti patril slovám priameho účastníka návštevy Jána Pavla II. vo Vysokých Tatrách – Ing. Mikulášovi Michelčíkovi, ktorý spomínal na prípravu i priebeh tejto návštevy.

Domov sme odchádzali plní radosti a spomienok na tohto nášho milého svätého, ktorý tak vŕcne miloval náš slovenský národ.

Monika Macuráková

NÁRODNÉ STRETNUTIE MLÁDEŽE P15

Uprostred prázdninových a dovolenkových dní sa od 31. júla do 2. augusta v Poprade konalo Národné stretnutie mládeže P15 – púť pre mladých ľudí z celého Slovenska i zahraničia. Nadväzovalo na Národné stretnutie mládeže R13, ktoré sa uskutočnilo v roku 2013 v Ružomberku. Tieto spoločné podujatia vychádzajú z myšlienky Svetových dní mládeže, kedy sa stretávajú mladí zo všetkých končín sveta spolu so Svätým Otcem, každý rok v Ríme a raz za 2 až 3 roky na niektorom mieste vo svete. Tie nastávajúce Svetové dni mládeže sa uskutočnia v lete 2016 v nám blízkom Krakove. I preto výber miesta pre NSM pod malebnými tatranskými horami nebol náhodný – veď ako sa vyjadril pápež Ján Pavol II. pri svojej návšteve Slovenska – Tatry Slovákov a Poliakov nerozdeľujú, ale spájajú. Navyše uplynulo 20 rokov od návštevy sv. Jána Pavla II. pod Tatrami a pri tej príležitosti bola odhalená pamätná tabuľa na túto významnú udalosť – nájdete ju napravo od vstupu do popradskej konkatedrály.

P15 nebolo iba jednorazovou víkendovou akciou. Stretnutiu predchádzala takmer ročná príprava s názvom „Čistý rok“, kedy sa vo farnostiach pripravovali katechézami na tému „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Mt 5,8), ktorú pre mladých vybral na tento rok pápež František. Mimochodom všetky tieto katechézy vyšli aj knižne v krásne spracovanej brožúre.

Samotného stretnutia v Poprade sa zúčastnilo vyše 3.000 mladých ľudí, takmer všetci slovenskí biskupi a stovky rehoľníkov. Program počas NSM bol vskutku nápaditý, kreatívny a pritom tak mocne ťahal na hlbinu svojim významom a posolstvom. Bol zameraný na odkrytie a spoznávanie pokladov života s Kristom. Obsahoval stovky umeleckých čísiel

pripravených špeciálne na mieru, ale aj slávenia a modlitby, ktoré sa mladým ľuďom predstavili v netradičnom šate.

Piatok odštartoval program otváracím ceremoniálom, počas ktorého bol obrovským a utajovaným prekvapením príchod kríža Svetových dní mládeže, ktorý mladým ešte v roku 1984 venoval pápež Ján Pavol II. a ktorý odvtedy putuje po celom svete. Keď tento kríž priniesli do popradskej arény, všetci vstali, tleskali, plakali, akoby sám Pán Ježiš kráčal pomedzi ľudí. Nádherná a originálna bola piatková krížová cesta s otcem biskupom Jozefom Haľkom na tému papier s názvom „Nielen na papieri“, doprevádzaná tanečným súborom For Džoj.

V sobotu sa okrem iného konalo EXPO povolaní na Námestí sv. Egídia - prehliadka 33 ženských a 20 mužských rehoľných spoločenstiev z celého Slovenska, sekulárnych inštitútov, komunit, prolife a prorodinných hnutí a organizácií, spolu vyše 400 ľudí.

Nedeľa sa už niesla v znamení budúcoročných Svetových dní mládeže v Krakove, kam nás prišli pozvať poľskí

dobrovoľníci pracujúci už na ich príprave. Víkend zavŕšila slávnostná svätá omša pod holým nebom. „Proste o dar veľkého a čistého srdca,“ odkázal mladým arcibiskup Bober.

Bohu patrí vďaka za toto vydarené podujatie, ale samozrejme aj ľuďom, ktorých si na to „použil“: všetkým organizátorom, otcem biskupom, ktorí sa snažili dokonale priblížiť mladým, talentovaným účinkujúcim a stovkám dobrovoľníkov. Vďaka tiež všetkým účastníkom za ich svedectvo účasti, ale napríklad i za to, že na P15 v jedinečnej zbierke šatstva vyzbierali takmer trištvrte tony oblečenia pre charitu. Všetci účastníci mali možnosť zažiť Cirkev, ktorá je mladá, ktorá žije a má rôzne tváre. Tešíme sa aké ďalšie ovocie z P15 vzíde. Vidíme sa v Krakove?

Viac info o P15 na www.narodnestretnutiemladeze.sk, záznamy priamych prenosov z P15 v archíve TV LUX na www.tvlux.sk.

Peter Dziak

RADOŠŤ A PREKVAPENIE

V našej farnosti sa v lete udiali dve milé udalosti. Prvou bola vysviacka nášho diakona Samuela Štefanidesa, rodáka z Tatranskej Polianky, pre ktorého deň 11. jún bol veľkým sviatkom i radosťou.

Položila som mu zopár otázok, na ktoré rád odpovedal:

• 11. jún bol pre Teba veľmi významný deň, z rúk otca biskupa si prijal diakonsku vysviacku. Povedz nám, čo si vtedy cítil a ako si to prežíval.

Tešil som sa z toho, že mi Pán Boh dal taký veľký dar, ktorý som si od neho ani nezaslúžil. Z toho vyplýva aj bázeň voči náročnému poslaniu, ktoré mi Pán Boh zveril. Uvedomujem si, že svojimi ľudskými silami na to nestačím. O to viac som vnímal milosť, ktorú mi Pán Boh dáva k vykonaniu tohto povolania.

• Si veľmi vysoký (skoro 2 metre). Tvojou výškou si mal predpoklady dať sa na športovú kariéru. Napríklad ako basketbalista. Nelákalo Ťa to? A čo Ťa napokon viedlo k tomu, že si sa dal na duchovné povolanie?

K športu ma to až tak nelákalo. Už keď som bol malý chlapec, tak sa mi veľmi

páčilo kňazské povolanie. Dokonca som doma „slúžil omše“ (väčšinou sám, lebo som mal dlhé kázne a nikto nemal so mnou trpezlivosť...). Počas gymnázia som si to však rozmyslel, chcel som byť hercom alebo učiteľom slovenského jazyka a filozofie. Po treťom ročníku som už začal vážne rozmyšľať čo ďalej, na akú VŠ si dať prihlášku. Počas prázdnin som mal viac času, tak som častejšie chodil do kostola. Práve vtedy začal Pán Boh o mňa intenzívnejšie bojovať a klopať na moje srdce. Vtedy som zistil, čo mi dáva viera a vzťah k Bohu a nechcel som si to nechať len pre seba.

• Povedz nám niečo o sebe, o svojich záľubách. Čo rád robieš vo voľných chvíľach?

Mám rád Tatry a som rád, že som tu vyrastal. Mám rád spoločnosť, stretnutia s priateľmi, rád si zájdem do prírody alebo sa prevezím na bicykli. V seminári som známy tým, že mám rád spoločenské hry.

• Napríklad „Človeče, nehnevaj sa“?

Aj to, hocijaké spoločenské hry, aj karty (úsmev).

• Od diakonskej vysviacky ubehlo už niekoľko týždňov. Mali sme Ťa

možnosť už počuť v našich kostoloch v Tvojich homíliách. Zdá sa mi, že Tvoje kázne sú už také „vzreté“, akoby si bol kazateľom už nejaký ten rok...

Ja sa snažím v každej kázni vyjsť zo situácie, v ktorej by sa mohli ľudia nachádzať. Odpoveď na tieto ľudské prežívania nachádzam v texte Božieho slova. Každý úryvok z Písma odzrkadľuje srdce človeka, ktoré sa ani počas dvetisíc rokov nezmenilo, preto môžu byť evanjeliové príbehy aktuálne aj dnes.

• Počas prázdnin si mal diakonskú prax. Povedz nám kde a ako ju hodnotíš.

Bolo to vo farnosti Dolný Kubín. Myslím, že to boli krásne dva týždne, na ktoré budem ešte dlho a rád spomínať. Stretol som tam veľa dobrých ľudí, ktorí ma povzbudili svojou vierou a záujmom o Božie veci. Počas dňa som doobeda pomáhal v kancelárii na fare, poobede som navštevoval nemocnicu, kde som rozdával sv. prijímanie chorým, prípadne som pochovával alebo v soboty sobášil. Večer som chodieval na sv. omše, kde som sa snažil ľuďom niečo povzbudivé povedať. Po nich ma väčšinou čakalo milé stretnutie s veriacimi pred kostolom. Som Pánu Bohu za túto skúsenosť veľmi vďačný a z dolnokubínskej farnosti mám veľmi dobrý pocit, myslím, že má veľký potenciál.

• Čo by si čitateľom Ratolesti povedal na záver?

Aby každý deň pracovali na troch vzťahoch: na vzťahu k Bohu, k sebe samým (pochopiť seba dokážeme len v Božom svetle) a na vzťahu k ľuďom okolo nás (Pán Boh nám dá silu ich milovať).

Druhou udalosťou v našej farnosti bol príchod nového, v poradí tretieho kaplána. Pre nás farníkov to bolo veľmi prekvapujúce, pretože doteraz sme v našej farnosti nemali troch kaplánov naraz. Pánovi kaplánovi Jánovi Dubeckému som položila tiež zopár otázok:

• Prišli ste k nám už začiatkom júla a všetkých nás to veľmi prekvapilo (milo pozn. red.). Priblížte nám, kto Vás poslal do našej farnosti a akú tu máte úlohu.

Keď som sa dozvedel, že mojím novým pôsobiskom budú Vysoké Tatry, samozrejme, veľmi som sa tomu potešil. Som kňazom Spišskej diecézy, preto poverenie som dostal od môjho diecézneho biskupa Štefana Sečku. Som kaplánom farnosti Vysoké Tatry so špeciálnym zameraním na pastoraáciu členov Horskej služby.

• Povedzte nám niečo o sebe, odkiaľ pochádzate, či máte súrodencov a kde ste doteraz pôsobili.

Pochádzam z Levoče spod Mariánskej hory, ktorá je mariánskym pútnickým miestom, preto aj v mojom duchovnom živote má osobitné miesto Panna Mária. Mám piatich súrodencov, dvoch bratov a tri sestry. Študoval som na Gymnázium v Levoči a odtiaľ som nastúpil do formácie v kňazskom seminári v Spišskej Kapitule. Bol som štyri roky kaplánom v Ružomberku a odtiaľ som prišiel do Tatier.

• Ste tu už nejaký ten týždeň, aký máte pocit z tejto „veľkej“ farnosti?

Veľmi ma potešilo milé prijatie tak zo strany pána farára, kaplánov, ako aj ostatných Tatrancov, ktorých, samozrejme, ešte len postupne spoznávam. Vo farnosti vidím mnoho výborných aktivít – či už sú to detské tábory, turistické soboty, sv. omše na vysokohorských chatách atď. A veľmi rád by som pritom pomohol aj svojim dielom.

• Tešíte sa na Vašu úlohu, ktorá Vám bola zverená, byť poruke členom HZS i ľuďom v nebezpečenstve?

Túto úlohu vnímam ako poslanie byť blízko ľuďom, ktorí zachraňujú druhých. Ktorí nehľadia na námahu a sú pripravení pomáhať v každom počasí a za každých okolností. Chcem tejto ich práci rozumieť, spoznať ich a byť im kedykoľvek k dispozícii.

• Prezradte nám niečo o Vašich záľubách, čo rád robíte, čo Vás baví.

Mojimi záľubami od detstva boli horolezectvo, futbal a hokej. Pramení to aj z toho, že sme ako rodina pravidelne chodievali do Vysokých Tatier a Slovenského raja. Aj počas štúdií v seminári som mal možnosť využívať horolezecké cesty na Dreveníku. Preto sa lezenie stalo aj mojou srdcovkou. Ďalšou mojou záľubou je príprava a organizovanie táborov pre deti.

• Horolezectvo je pekná a zároveň i dosť nebezpečná záľuba. Určite ste už zdolali nejaké horolezecké cesty. Ktorá bola taká naj?

Bol to výstup na Matterhorn pred tromi rokmi spolu s mojím bratom Dominikom a ďalšími dvoma kamarátmi.

• Tak to je teda úspech. Ako ste sa tam dostali, je to predsa len niečo neobvyklé.

Pozvanie dobrých kamarátov sa neodmieta. Ale nebolo to hneď na prvý raz. Prvý výstup dopadol neúspešne, pretože sme sa kvôli zlému počasiu museli vrátiť. O rok neskôr sme si už vychutnávali výhľad z vrcholu.

• Z toho, čo sa tu o Vás dozvedám, otec biskup Štefan Sečka vybral asi toho najsprávnejšieho. Máte pre nás ešte niečo zaujímavé? Možno, či máte niekoho, koho obdivujete, alebo znamenal veľa vo Vašom živote.

Necítim sa byť jediným povolaným pre túto úlohu, ale nesmierne sa na ňu teším.

A koho obdivujem? Učarovala mi postava bl. Piera Giorgia Frassatiho. On spomína myšlienku, že čím vyššie ideme, tým lepšie môžeme počuť hlas Krista. Preto aj výstupy do hôr sú pre mňa príležitosťou zasnúť nad veľkosťou Stvoriteľa. Tam si uvedomujem, komu vlastne slúžim.

Obidvom veľmi pekne ďakujem za rozhovor.

SVIATOSŤ MANŽELSTVA AKO DAR SEBADÁVANIA...

Keď pozeráme na sviatosť manželstva očami viery, povieme si je to dar i tajomstvo. Môžeme sa samých seba pýtať: Čo je pre mňa ako manžela, ako manželku sviatosť manželstva? Iba zväzok na celý život? Iba dar? V prvom rade si mám uvedomovať, že je to pre mňa sviatosť, ktorá je Bohom požehnaná.

Keď čítame Sv. Písmo, zvlášť Starý Zákon, stretávame sa s tým, že manželstvo je zmluva, ktorá má ako primárny zámer zaistiť pokračovanie rodovej línie muža. V Novom Zákone Ježiš Kristus považuje manželstvo za ustanovené Bohom: za trvalé spojenie jedného muža a jednej ženy. Žena má v manželstve rovnoprávne postavenie.

Keď sa dvaja rozhodnú prijať sviatosť manželstva, berú na seba záväzok, ktorý zmení celý ich život. Pre manželov je vzorom vzťah, ktorý existuje medzi Kristom a Cirkvou.

„Muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje.“

Boh stvoril muža a ženu odlišných, aby sa mohli navzájom dopĺňať a zdokonaľovať. Žena si musí zachovať svoju ženskosť, muž svoju mužskosť. V manželstve ide o to, aby sa dvaja ľudia učili spoločne žiť a podporovať partnerovu osobnosť. Veľa manželstiev zlyhá práve preto, že buď jeden alebo druhý, alebo dokonca obaja, zostávajú spojení nezdravým spôsobom so svojou pôvodnou rodinou. A tak dochádza k veľkým konfliktom. Ak majú partneri nejaké zranenia alebo trápenia pochádzajúce z pôvodnej rodiny, musia prejavovať snahu uzdraviť sa a riešiť to s náhradou. Stať sa jedným telom nemá význam len v sexuálnej oblasti, ale označuje aj jednu myseľ aj jedno srdce.

Pozrime sa na kyticu kvetov: kvety síce

spoločne tvoria jednu kyticu, ale každý kvet si zachová svoju vlastnú identitu a svoju vlastnú originalitu, svoju vlastnú vôňu a odtieň farby. Podobne je to aj v manželstve: manžel a manželka s deťmi tvoria jednu kyticu, hoci každý kvet si zachováva vlastnú podstatu a krásu. Bohužiaľ vidíme, že vo sviatosť manželstva sa dnes netvorí jednota, pretože sa nedokážu navzájom akceptovať.

Mnohí si myslia, že dôverný manželský vzťah má pôvod v množstve času stráveného s partnerom. Určité množstvo času je potrebné a dôležité. Avšak dôverný vzťah nevytvára množstvo spoločne stráveného času, ale intenzita lásky, ktorú si v tom čase poskytujú. Vo sviatosť manželstva je potrebné pozeráť na to, že kvalita je dôležitejšia ako kvantita, a učiť sa dávať aj prijímať.

Svätý apoštol Pavol v Liste Efezanom píše: „Muži milujte manželky, ako aj

Kristus miluje Cirkev.“ My vieme ako Kristus miloval Cirkev: obetoval sa za ňu. A preto sa manželia a manželky musia navzájom milovať a rešpektovať tak, ako Ježiš miluje a rešpektuje svoju nevestu – Cirkev. Podľa sv. apoštola Pavla je cieľom manželstva navzájom sa očistiť od všetkých nedokonalostí, pomáhať si, a tak sa posväcovať. Tak sa manželstvo stáva procesom vzájomného uzdravovania, v ktorom manžel a manželka pomáhajú jeden druhému.

Človek stojí pred vážnou otázkou: prečo dnes mnohé manželstvá zlyhávajú? Pretože častokrát sa partner pokúša prísť na to, čo od toho druhého môže dostať, a nie na to, čo mu má dať.

Pri príprave na manželstvo sú snúbenci postavení pred otázkou: Prečo sa chcete vziať? Dievča zvyčajne dá odpoveď: Chcem, aby ma niekto miloval. A tú istú odpoveď dá aj partner. Obaja chcú byť milovaní, ale kto bude milovať? Ak všetci vstúpia do jedálne, aby sa najedli, kto bude variť? Vždy radi veci dostávame, ale manželstvo je predovšetkým dávanie. Ak chcete mať naozaj úspešné manželstvo, musí byť medzi vami dvomi súperenie kto dá viac. Žiaľ dnes sme svedkami, že manželia súperia v tom kto viac dostane. Manželstvá

v dnešnej dobe stroskotávajú preto, lebo obaja partneri očakávajú, že budú viac prijímať než dávať. Dnešné páry vstupujú do manželstva nepripravené vzájomne si slúžiť. Dnes už nie je moderné používať slovo sluha – chápe sa to ako poníženie. Ježiš pri umývaní nôh apoštolom povedal: Prišiel som slúžiť, nie dať sa obsluhovať. Mária tiež hovorí: Hľa služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova. Nechápe sa, že Mária je otrokyňou. Služiť Bohu nie je ponížujúce, slúžiť deťom, manželovi, manželke nie je ponížujúce, pravdaže, ak to robíme z lásky. Ak partner slúži tomu druhému z lásky, takáto služba nie je ponížujúca, ale naopak, prináša radosť. Toto je účinok manželstva. Služba v živote je uzdravujúca a je výrazom lásky. Láska vždy uzdravuje. Jeden skutok lásky môže vyriešiť veľa problémov a uzdraviť veľa zranení, ktoré sú v nás. Dnes v manželstvách sa nesmie hovoriť len o vlastných právach, lebo to značí hovoriť len o tom, čo chcem dostať. Hovoriť o službe a o vzájomnej láske znamená usilovať sa o to, čo máme dať. Dnes žijeme v konzumnej spoločnosti. Na veľa vecí sa pozeráme podľa toho, koľko si z toho môžem vziať, akú výhodu mám z tejto veci... Mnohí pristupujú k sviatosť manželstva so zmýšľaním, ako keby investovali peniaze do nejakej obchodnej

spoločnosti. Veľa krát počúvam: už som dal veľa času, veľa peňazí, stálo ma to veľa síl, obety, sebazáporu... Ak chcete naozaj postaviť svoje manželstvo na skale a nie na piesku, musíte si klásť otázku: Čo môžem dať? Človek rastie a jeho zrelosť sa vyvíja podľa toho, čo dáva, a nie toho čo prijíma. Rásť a stávať sa zrelosť môžete až vtedy, keď sa naučíte, čo je vzájomná služba.

Ak v manželstve dôjde k hádke, obaja sa cítia zablokovaní, a preto sa im zdá ťažké urobiť prvý krok k urovnaniu sporu. Kdesi som čítal odporúčanie: Postavte si svoju svadobnú sviecu na viditeľné miesto a keď medzi vami dôjde k hádke, zapáľte ju. Horiaca svieca bude pre partnera znamením, že ste ochotný prestať sa hádať, že sa s ním chcete zmieriť. Svieca bude symbolom, ktorý vám pripomenie, že obaja ste určení byť jedno. Hoci jej svetlo občas zhasne, opätovné zaženie nám dáva posolstvo: „ZASTAVME TO.“

Dnes je potrebné, aby sa v manželstve hovorili tri dôležité slová: „Prosím, ďakujem, prepáč“. S týmito tromi slovami, s modlitbou manžela za manželku a manželky za manžela, bude manželstvo napredovať. Pán nech vás žehná a modlite sa za seba.

František Bebko, kaplán

ĎAKUJEME

Prežili sme dva táborové týždne, pri ktorých sme cítili, že sme mali „vymodlené deti“, aktivity aj dni. Poďakovanie patrí v prvom rade Pánu Bohu, že nad nami bdie, učí nás a vedie, a potom všetkým Vám, ktorí sa za nás a naše detské aktivity modlite. Bez Božej pomoci a Vašich modlitieb by sme to nezvládli. Občas je ťažké sklbiť všetky povinnosti, a práve vtedy naša dôvera v Boha a Vaše modlitby pomáhajú.

Ďakujeme kňazom, ktorí s nami trávili svoj čas a majú otvorené srdcia pre naše

deti. Predstavenej v Charite v Dolnom Smokovci a všetkým sestrám, ktoré sa nám počas našej návštevy u nich venovali a po celé dva týždne nám varili chutné obedы. Predstavenému Oratka v Poprade, saleziánom a animátorom, ktorí nás ochotne prijali a urobili nám zaujímavý program, za možnosť navštíviť Múzeum Tanap-u, manželom Šilonovcom za ich nezištnú pomoc, našej kamarátke Janke, ktorá nám so všetkým ochotne pomáhala. Veľké ďakujem patrí všetkým tetám, ktoré

veľmi ochotne obetovali svoj čas, ale aj starším dievčatám, ktoré ako účastníčky tábora boli veľkou pomocou, a aj za ich prísľub, že nám budú pomáhať pri tvorbe detských aktivít.

Osobne ďakujem partii, ktorá sa venovala najmenším drobcom.

Eva Puškárová

(Fotografie z táborov si môžete pozrieť na www.rkctatry.sk, v rubrike deti.)

PÚTNICKÉ MIESTO (NE)OBYČAJNÝ RÍM

Je možné, že sa nájdú čitatelia, ktorí nebudú so mnou súhlasiť, ale myslím si, že obľubujeme rôzne miesta nie pre ich geografickú polohu, nadmorskú výšku, prírodné krásy či kultúrne pamiatky, ale pre zážitky, ktoré tam zažijeme vďaka vzťahu s osobami, ktoré máme radi. Ak navštevujeme pútnické miesta po celom svete, čo je v dnešnej dobe vždy viac prístupnejšie, prichádzame naspäť často veľmi oslovení. Ak by sme urobili aspoň malú analýzu tejto vnútornej radosti, zistili by sme, že to, čo pohlo našim vnútram, neboli krásne stavby, dych vyrážajúce náboženské pamiatky dávnych storočí ani víťazný pocit po úspešnom odbití všadeprítomných pouličných predavačov, ktorí sa snažia častokrát až zjavne manipulačným spôsobom predat' pár

ruží, paličku na selfie či zaujímavé šperky s pochybným pôvodom. Naším vnútram skutočne pohýna čosi iné. Je to osobný vzťah.

Prešiel rok môjho študijného pobytu v Ríme a musím priznať, že už za ten prvý rok mi Rím dal veľa a že som si ho obľúbil. Keď som pred pár rokmi bol prvýkrát v tomto meste, ostával som stáť ohromený pred obrovskými sakrálnymi budovami, postavenými s veľkým úsilím, v ktorých zanechali svoj umelecký podpis známe osoby, u ktorých sa genialita snúbila s hlbokou osobnou vierou. Časom však človeka prestanú fascinovať budovy. Aj svetoznámy pohľad z Via della Conciliazione na Baziliku sv. Petra vo Vatikáne s majestátnou Berniniho

kolonádou dokáže zovšedniť rovnako ako turistami obliehané Koloseum či nádherne osvietené fontány v ktorejkoľvek časti Ríma, vždy pripravené príjemne osviežiť zvlášť počas nepríjemne teplých letných nocí. Čo je teda to, čo ostáva v srdci, čo nezovšednie ani po dlhšom čase prežitom vo Večnom meste? Je to osobný vzťah s Kristom, ktorý na týchto premodlených miestach, zaliatých Božou milosťou, cítiť omnoho silnejšie.

Určite sa dá povedať, že mesto Rím patrí dnes k najznámejším mestám na našej planéte, o čom svedčí aj množstvo pútnikov či turistov dennodenne prichádzajúcich na miesta, ktoré sú spojené s pôvodom jednej z najplyvnejších kultúr všetkých čias. Hoci takmer nik z návštevníkov Ríma si nenechá

ujsť antické pamiatky starovekého centra sveta, predsa si dovoľm tvrdiť, že bez príchodu kresťanstva do tohto mesta by dnes Rím patril k priemerným historickým talianskym mestám. To, čo podstatne zmenilo Rím, prečo je aj nám kresťanom dnes veľmi drahý, je práve prítomnosť kresťanskej komunity už v prvom storočí nášho letopočtu, uprostred ktorej žil viditeľný zástupca Ježiša Krista na zemi, označovaný od začiatku ako pápež.

Ježišova Cirkev pochovala doposiaľ všetky formy otvoreného násillia a zničujúceho úsillia proti nej, ako v politických, tak aj v mocenských kruhoch, a tak si zachovala neporušenú náuku Ježiša Krista, svojho zakladateľa, ktorý Petrovi jasne povedal, že ho ustanovuje za skalu, na ktorej stavia svoju Cirkev, ktorú ani pekelné brány nepremôžu (porov. Mt 16, 18). A tak táto Cirkev, na mieste, kde je i dnes prítomná hlava Katolíckej Cirkvi, prináša hojné ovocie v mnohých oblastiach. Bežného návštevníka Ríma zrejme pri prvej návšteve tohto mesta osloví najmä majestátnosť stavieb. Áno, i to je znakom prítomnosti Cirkvi na tomto mieste. Ale to nie je všetko. Dokonca to nie je takmer nič. Tieto stavby by boli len mŕtve múry, zrejme už dávno zborené, ktoré by neoslovovali takmer nikoho a na ich údržbu a opravu by málokto štedro prispel, ak by sa v týchto chrámoch človek nestretal zoči-voči so živým Bohom, ktorý je síce prítomný všade, ale v kresťanských chrámoch, najmä v tých, kde je Eucharistia, prebýva zvlášť.

Ak by sa ma niekto spýtal, či stretne v Ríme Boha, odpovedal by som mu, že to záleží na ňom. Je množstvo ľudí, ktorí Ho v Ríme nestretnú, lebo ho nehládajú svojím srdcom. Zástupy svedkov však môžu potvrdiť, že stretnúť Boha v Ríme je veľmi ľahké a to potvrdzujem i ja. Už od smrti sv. Petra sa začalo postupne rozmáhať putovanie do Ríma k hrobu tohto apoštola. Aj pravidelná návšteva Ríma katolíckymi biskupmi nesie práve toto meno – Ad limina apostolorum (z lat. K hrobu apoštolov). To je teda jeden z dôležitých motívov púte do Ríma. Každý katolík tu lepšie vníma realnosť Cirkvi, jej

univerzalitu a jej poslanie ísť ku všetkým národom. Tu, niekde pod hlavným oltárom Baziliky sv. Petra bol pochovaný sv. Peter, prvý pápež, po ktorom pokračovali vždy ďalší a ďalší pápeži, reprezentujúci Krista a manifestujúci jednotu Cirkvi a túžbu po zjednotení celého ľudského pokolenia v Kristovi, jedinom Spasiteľovi. Ak teda putovať do Ríma, tak ťažisko celej púte by som postavil práve na tomto posvätnom mieste. Častokrát sa stáva, že pútnici, hnaní časovou tiesňou, v rýchlosti prejdú Vatikánskou bazilikou, obdivujúc sochy, fresky a mramorovú výzdobu dávnych storočí, nezabudnú navštíviť kupolu a prestáť aj celé hodiny čakajúc v rade na vstup do Vatikánskych múzeí vrátane Sixtínskej kaplnky, známej fenomenálnymi maľbami od Michelangela, no nemajú čas na meditáciu, ktorá priam kričí z týchto diel a už vôbec nie na pozastavenie sa v adoračnej kaplnke, ktorá je výsostným tichým miestom, určeným len na modlitbu, minimálne v štyroch pápežských bazilikách.

V Ríme možno stretnúť Boha. Hovorí z vysokých kupol bazilik, z nádherných priečelí a klenieb, aspoň trochu približujúcich jeho nekonečný majestáť, z fresiek a malieb na stenách, z vitráží a z mozaík. Boli vytvorené preto, aby všetci ľudia, často i tí, ktorí nevedeli čítať, pochopili niečo z veľkosti a nádhery Boha. Preto niekedy celkom nechápem, sledujúc turistov, či pútnikov, ktorí len čo prekročia prah niektorej nádhernej rímskej baziliky, si priložia k oku fotoaparát a fotia všetko, čo sa dá i nedá, čo sa smie i nemiesa, a o niekoľko minút spokojne vychádzajú z baziliky s relatívne dosť zaplnenou pamäťovou kartou, no nevedomujú si, že vlastne nič poriadne nevideli a už vôbec nad tou nádherou nemeditovali, a tak nedali šancu svojmu srdcu rozochvieť sa radosťou, pozdvihnúť sa k Bohu a prežiť aspoň chvíľu v jeho láskavom objatí ponúkajúcom sa z majstrovských diel.

Boh však v Ríme hovorí aj inou rečou. A treba dávať veľký pozor, aby sme ju neprepočuli. Hovorí cez osoby druhých ľudí. Nie náhodou sa tu stretávajú ľudia všetkých rás a kultúr. Myslím, že v

málokto inom meste na svete sa môžu bežne v jednom linkovom autobuse reálne stretnať ľudia zo všetkých kontinentov, ktorých farba pleti sa skoro ako na palete maliara člení od kriedovo bielej cez rôzne druhy hnedej, žltej a červenej až po úplne čiernu. Niekedy je to ťažké vnímať, ale skrze týchto ľudí prehovára Boh. Sme predsa vrcholovým dielom Jeho rúk, čo výstižne predstavuje centrálna maľba na klenbe Sixtínskej kaplnky. A tak staršia pani z Európy, ktorá vám kvapká dáždnikom rovno za chrbát, pán v stredných rokoch s viditeľne ázijskými črtami, ktorý si bez ohľadu na estetické cítenie okoloidúcich nasadil na hlavu šašovský slnečník či mladá suverénna Talianka so slúchadlami na ušiach, ktorá sa natlačila bez problémov do totálne preplneného autobusu, v ktorom je neznesiteľne dusno a vy už pár minút stojíte len na jednej nohe, je dielom Božích rúk, hodným vašej lásky a modlitby. No rovnako i žobrajúci bezdomovci, ktorých hádam málokde nájdete toľko ako tu. Napriek všetkým výhovorkám, ktoré máme pripravené a reálne môžu byť v mnohých prípadoch pravdivé, som presvedčený, že Boha možno stretnúť aj v nich a často má reálne potrebu našej drobnej pomoci.

Ak chcete stretnúť Boha, prídte do Ríma. Určite ho nájdete v bazilikách San Pietro, Santa Maria Maggiore, San Giovanni in Laterano či San Paolo fuori le Mura. Ľahko sa dá nájsť i v katakombách, pri Koloseu, kde položili život za vieru tisíce kresťanov, ale snáď aj na Aventine, v nezabudnuteľnom sade pomarančov, ktoré vraj doviezol zo Španielska už sv. Dominik, keď sa budete kochať krásou večného mesta presláveného heroickým životom mnohých svätcov. No stretnete ho i v mnohých ľudoch, ktorým vaša reakcia prijatia môže zmeniť život. Keď po návrate budete pokračovať v bežnom živote, bude vám jasné, prečo vás Rím oslovil. Lebo ste tam prežili nádherné chvíle osobného vzťahu so svojim Bohom.

Patrik Taraj, bývalý kaplán

VENOVANÉ MANŽELOM

„Život nás učí, že láska, manželská láska je základným kameňom každého života.“ (sv. Ján Pavol II.)

• Uznanie hľadá dobro

Veľmi zriedkavo sa stáva, aby ľudia, ktorí si nevážia dobré vlastnosti toho druhého a nehľadajú v partnerovi to najlepšie, skončili pred oltárom. Pozitívna charakteristika partnera uspokojuje naše potreby a bez toho, žeby sme si to uvedomovali, chválime ho.

Bez rozmyšľania sme sa stali hľadačmi dobra. Všíkali sme si a nachádzali dobré veci a silné stránky toho druhého a očakávali sme tie najlepšie výsledky.

Je smutné, že v manželstve postupom času hľadanie dobrého vystrieda vyhľadávanie chýb. Začneme kritizovať presne tie partnerove vlastnosti, ktoré sme kedysi hodnotili ako jeho silné stránky. Zvyčajne sú to tie, ktoré nám samým chýbajú a ktorými partner dopĺňa našu osobnosť.

Ak nemáme veľkú výdrž, budeme asi kritizovať jeho stabilitu a zdržanlivosť v emocionálnych prejavoch, ak sme poriadkumilovní, bude nám vadit', že si neupratuje veci, ak sme nápadití a

iniciujeme väčšinu aktivít, budeme asi súdiť jeho nedostatok tvorivosti, ak sme skôr nervózny typ, budeme mať pravdepodobne tendenciu napádať jeho bezstarostný štýl.

Keď sa namiesto uznania a prijatia ujme vlády odsudzovanie, sú ohrozené samé základy nášho manželstva. Nesmieme pripustiť, aby kritika nahradila hľadanie dobrého.

V prvých rokoch manželstva som sa dostala do pozície odborníka na hľadanie Myronových chýb, a zároveň som začala byť obdivovateľkou samej seba. Považovala som ho za svoj kus hlíny, ktorý musím vziať, postláčať a sformovať podľa svojich predstáv, a urobiť z neho silného, asertívneho muža (ktorý by s asertívnou a tvrdohlavou ženou, akou som ja, nevydržal v manželstve ani týždeň). Úplne som prehliadala jeho silné stránky – jemnosť, pokoru a vyrovnanosť, ktoré mne chýbali.

Tie vlastnosti, ktoré ma k nemu pritiahli, sa stali predmetom mojej kritiky, pretože

som ich začala považovať za jeho slabé stránky.

Dnes som, s Božou pomocou, Myronova „hľadačka dobrého“. Potrebujem všetky silné stránky svojho manžela, aby som bola celistvá.

A naopak, on kvôli svojej celistvosti potrebuje moju spontánnu, organizovanú a extrovertnú osobnosť. Myron ma vo svojej pokore ihneď prijal ako takú, ktorá ho dopĺňa.

James Dobson rozpráva zážitok istého chirurga. Stál pri posteli mladej ženy, ktorá prekonala operáciu tváre. „Ústa vykrivené ochrnutím vyzerali skoro až šašovsky. Nerv, ktorý má na starosti svaly na tvári, bol prerušený.

„Už navždy budem mať takéto ústa?“ spýtala sa.

„Áno“, odvetil som. „Navždy.“

Zmlkla. Ale jej mladý manžel sa usmieval.

„A mne sa to páči,“ povedal. „Je to celkom milé.“

Bez okolkov sa zohol, aby ju pobozkal na skrivené ústa. Všimol som si, že sa snažil vykrútiť pery tak, aby sa stretli s jej perami, a aby jej ukázal, že ich bozkávanie bude fungovať. Vyrázilo mi to dych. Obdivoval som ho.“

Tá žena mala niečo, po čom túžia všetci partneri: bezpodmienečnú lásku a prijatie.

• Závazok vytvára tím

Šťastné páry vytvárajú tím. Keď ma jeden z nich loptu, druhý ho povzbudzuje. Majú tímovú mentalitu. Všetko, čo sa dá, robia spolu – jedia, hrajú sa, pracujú, dovolenkujú, spia, vtipkujú, modlia sa, čítajú.

Willard F. Harvey je presvedčený, že ak manžel venuje svojej manželke asi pätnásť hodín sústredenej pozornosti týždenne, táto vie, že mu je blízka ako v čase, keď spolu chodili.

Harley mužom hovorí:

1. Ja mám svoju sféru záujmov, a moja manželka svoju. Ak sa neprelínajú, budeme sa neustále vzdďaľovať.

2. Pretože každý deň a týždeň má len určitý počet hodín, musím sa rozhodnúť: môžem sa venovať záujmom, ktoré máme spoločné, alebo sa môžem venovať záujmom, ktoré nemáme spoločné. Ak si vyberiem tú druhú možnosť, budeme sa od seba vzdďaľovať, ale ak tú prvú, budeme sa navzájom zblížovať.

3. Keď manželkine záujmy prijmem za svoje, budeme mať omnoho viac tém, o ktorých sa budeme môcť spolu rozprávať. Naše rozhovory budú jednoduchšie a zaujímavejšie. Aby sme naplnili potrebu rozprávať sa, budeme musieť vynaložiť omnoho menej úsilia. Stane sa to veľmi prirodzene a spontánne.

Možno nebudeme môcť stráviť so svojim partnerom pätnásť hodín týždenne. Ale ak budeme prispôsobiví, môžeme každý deň v prospech nášho vzťahu pridať niekoľko

minút. Zvážte, či by ste mohli vytvoriť tím takto:

- Na rôzne stretnutia a aktivity odchádzajte z domu spoločne. Stretnutie jedného z partnerov možno začína skôr ako stretnutie toho druhého. Cesta sa tým predĺži, ale získate čas na komunikáciu. A to za to stojí. Vieme to z vlastnej skúsenosti. Hoci na cestovanie (do práce, k zubárovi) potrebujeme aj o 40 minút viac, využívame ich na rozhovory, spoločné počúvanie hudby alebo vzájomné dotyky.

- Spoločné upratovanie. Keď po nejakej oslave alebo návšteve spolu upratujete, využite tento čas na uvoľnený rozhovor a zmeňte prácu na niečo zaujímavé.

- Nahrávanie obľúbených televíznych programov, ktoré si neskôr pozriete spolu. Video nastavte tak, aby nenahrávalo reklamy. Získate tak čas, ktorý môžete využiť na rozhovor.

- Robte kompromisy. Ja sa rada prechádzam sama, aby som sa mohla modliť. Myron chce chodiť na prechádzky len so mnou. A tak sme urobili kompromis – jeden kilometer ideme spolu, a jeden oddelene.

Spočiatku sa mi videlo vytváranie tímu ohrozujúce. Ale pomaly sa učim sama sebe hovoriť „nie“ a hľadám možnosti, ako čo najviac času stráviť s manželom. A výsledok? Naše manželstvo je romantickéjšie, zdravšie a príjemnejšie.

• Odpustenie sa dotýka

Manželia, ktorí spolu žili už niekoľko rokov, hovorili o svojej skúsenosti z čias, keď spolu ešte len chodili: „Raz sme sa veľmi pohádali,“ povedal on. „Vrieskali sme jeden na druhého, a v zúrivosti sme odišli každý opačným smerom.“ Potom sa obrátil na svoju manželku a spýtal sa: „Miláčik, prečo sme sa to vtedy vlastne hádali?“

Chvíľu premýšľala, a potom povedala: „Nespomínam si. Pamätám si iba to, že keď

si odišiel, utekala som za tebou, a tým sa to skončilo.“

Predstavte si, čo by sa bolo stalo, keby tá múdra žena nebola zareagovala tak, ako to urobila. Ich vzťah by bol vážne ohrozený, pretože by zaťali päsť, vztýčili hlavu, oduli pery, otočili sa na podpätku a odišli domov. Túto spomienku by zavesili na mentálnu stenu vlastnej samospravodlivosti.

Ak jeden druhému neumožníme navzájom sa dotknúť, tých niekoľko krokov, ktoré sú medzi nami, sa zmení na obrovskú priepasť nenávisť. Odpustenie sa dokazuje podanou rukou, stiskom partnerovej ruky, pohladením, objatím či poláskaním.

Jedným z najlepších spôsobov, ako predísť výbuchom hnevu je, že v momente, keď manželia cítia rastúce napätie, sa jeden druhého dotknú. Tak môžu zabrániť vzájomnému oddeleniu. Je takmer nemožné nenávidieť toho, koho držíme za ruku.

Neodpustenie je choroba, ktorá zachváti celého človeka. Bolest' preniká citmi aj telom. Nechotu odpustiť si držíme, akoby bola bohatou odmenou. Avšak jedinou odmenou sú bolesti hlavy, stres, pálenie záhy, žalúdočné vredy, nepokoj.

Čím dlhšie jeden druhého odmietame, a pestujeme si bolesť a hnev, tým ťažšie je odpustiť a preklenúť priepasť rozluky. Preto nás apoštol Pavol varuje: „Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom“ (Efezanom 4,26).

Dotyky sú vyjadrením akceptovania partnera, ktorý možno hovorí tvrdo, obviňuje neprávom, správa sa neláskavo alebo je netaktný. Jednou z našich základných potrieb je mať istotu, že náš partner miluje aj vtedy, keď si to najmenej zaslúžime. A to dokonalí milenci vyjadrujú dotykom.

Z knihy *Manželské rozhovory*,
autori Bobbie a Myron Yagelovci

SKUTOČNÉ CELEBRITY

BENEDETTA BIANCHI PORRO

(1936 – 1964)

„Pán nám kladie na plecia bremená a on nás od týchto bremien aj oslobodzuje. Lebo keď položí na niektorého zo svojich vyvolených kríž, posilní ho aj na duši a on tým, že znáša jeho ťarchu, sa od tohto kríža oslobodzuje.“

Páter Pio

Meno, ako mnohé iné. Vie sa o nej, že po niekoľkých mesiacoch po narodení dostala detskú obrnu. Len čo začala chodiť, chlapci sa jej posmievali a volali ju Krivá.

Čoskoro musela nosiť šnurovačku, ktorá ju tlačila, a neúprosne sa hlásila aj hluchota.

Pomoc jej prichádza od „iných“, od toho, kto trpí ako ona, od toho, kto žije ako ona. Chcela byť lekárkou, aby žila, bojovala a obetovala sa za všetkých ľudí. Dala sa zapísať na lekársku fakultu s odvahou, ktorá hraničí so šialenstvom. Áno, šialenstvo pociťuje, lebo pri základnej skúške prvého biénia, keď sa s napätím usiluje pochopiť otázku, ktorú jej dáva profesor a ktorú ona nemôže počuť, vidí, že profesor odhodí ďaleko skúšobný zápisník s krutou poznámkou: „Kto to kedy videl hluchého lekára?“

Ale hluchota je len začiatok zla. Zahniezdi sa v nej neurofibromatóza, ktorá dokončí spustošenie v jej mladom tele. Oslepne, stratí aj ostatné zmysly, ochrnú jej nohy a potom postupne celé jej telo.

O jej živote sa dozvedáme viac z jej bohatej korešpondencie, ktorú udržiavala s priateľmi rukou matky a ktorá vyšla pod názvom: Denník a listy Benedetty Bianchi Porro v Miláne v roku 1983.

Započúvajme sa, čo hovorí ona sama. Hovorí to v odpovedi chorému mladíkovi, ktorý rozpráva o svojich bolestiach a zúfalo hľadá u niekoho pomoc. Počúvajte!

„Drahý Natalino!

Epoca uverejnila tvoj list. Mamička mi ho prečítala pomocou rúk. Som hluchá a slepá, preto všetko je pre mňa dosť ťažké.

Aj ja, ako ty, mám 26 rokov a som chorá už dlhší čas. Choroba ma paralyzovala práve vtedy, keď som završovala svoje dlhé roky štúdií. Bola som už pred doktorátom medicíny v Miláne. Už dávnejšie som cítila hluchotu, ktorej sami lekári zo začiatku neverili. A ja som tak pokračovala, aj keď mi neverili, zahĺbená do svojich štúdií, ktoré som zúfalo milovala. Mala som 17 rokov, keď som už bola zapísaná na univerzite. Potom ma choroba úplne zastavila, keď som už skoro skončila štúdiá: bola som na poslednej skúške. A môj takmer doktorát mi slúžil iba na ustálenie mojej vlastnej diagnózy, lebo ešte (vlastne až doteraz) nikto nechápal, o čo išlo.

Ešte pred troma mesiacmi som používala zrak, teraz je pre mňa noc. Ale zato vo svojej kalvárii som nezúfala. Viem, že na konci cesty čaká na mňa Ježiš.

Najprv v kresle a teraz na posteli, ktorá je mojím bydliskom, som našla väčšiu múdrosť, akú majú ľudia. Našla som, že Boh jestvuje a že je láska, vernosť, radosť, istota, a to až do konca čias.

Zakrátko zo mňa už nezostane nič, iba meno, ale môj duch bude žiť tu, medzi mojimi, medzi tými, čo trpia a ani ja nebudem nadarmo trpieť.

A ty, Natalino, necíť sa sám. Nikdy! Kráčaj vyrovnane po ceste času a dostaneš svetlo, pravdu, po ceste, na ktorej jestvuje naozaj spravodlivosť, ktorá nie je spravodlivosťou ľudí, ale spravodlivosťou, ktorú môže dať jedine Boh.

Moje dni nie sú ľahké, sú tvrdé, ale sladké, pretože Ježiš je so mnou, s mojím utrpením a dáva mi príjemnosť v samote a svetlo v tme.

Usmieva sa na mňa a prijíma moju spoluprácu s ním. Ciao, Natalino, život je krátky, rýchlo sa míňa. Všetko je sťa kratučký prechod, nebezpečný pre toho, kto si chce neviazane užívať, ale istý pre toho, čo spolupracuje s Ním, aby sa dostal do vlasti.

Objíma ťa Tvoja sestra v Kristovi, Benedetta.“

pripravila Monika Macuráková

ANI MOCNOSTI, ANI ZBRANE...

Prvý známy sviatok svätého ruženca bol v Španielsku v roku 1547, ktorý sa slávil v tretiu nedeľu v apríli. Svätý pápež Pius V. ho oficiálne zaviedol bulou Salvatoris Domini v roku 1572 na pamiatku víťazstva nad Turkami v bitke pri Lepante 7. októbra 1571. Na celú Cirkev ho rozšíril na prosby cisára Karola VI. pápež Klement XI. s dátumom na prvú nedeľu v októbri. Svätý Pius X. ho v roku 1913 preniesol z nedele na pôvodný deň, na 7. októbra. Ján XXIII. dovtedajší názov sviatku Presvätej Panny Márie ružencovej – v roku 1960. Takto sa uvádza aj v novom liturgickom kalendári.

Povedzme si niečo o bitke pri Lepante:

Pod pontifikát dominikána Pia V. (1566-1572), ktorý bol veľkým askétom a mužom modlitby na pápežskom tróne, spadá udalosť, ktorá mala pre Cirkev a celý Západ rozhodujúci význam. Je preto zobrazovaná na mnohých stropových freskách mariánskych kostolov ako námorná bitka pri Lepante.

Turci ohrozovali politicky roztrieštený západ. Vo svojej dobyvačnej politike si chceli bez milosti podmaniť celý

kresťanský Západ a získať ho pre svoju moslimskú vieru.

Sultán, keď jeho flotily získali viac gréckych ostrovov, plánoval dobyť cez Maltu, Sicíliu a Neapol aj Stredozemné more.

Pápež Pius V. sa neúnavne snažil zjednotiť rozhnevaných kresťanských veliteľov, aby sa zjednotení mohli účinne postaviť proti veľkej tureckej prevahe. V najväčšej núdzi bola obranná vojna a vedenie kresťanskej flotily zverené vynikajúcemu mladému admirálovi Juanovi z Rakúska. Zároveň vyzval Pius V. všetkých kresťanov, aby sa tak ako on modlili ruženec, aby kresťanské vojská zvíťazili v tejto bezvýhodiskovej situácii s pomocou Panny Márie. Hovorí sa dokonca, že pápež dal vojacom rozdať ružence.

Admirál Andre Doria mal na palube svojej lode pri sebe aj vzácnu kópiu milostivého obrazu z Guadalupe. Siedmeho októbra 1571 napokon prišlo k svetoznámej bitke. Bojovalo 500 lodí a 170000 mužov. Očití svedkovia hovorili, že na kresťanských lodiach boli vztýčené kríže a že syn rakúskeho cisára, don Juan,

si ako prvý klakol pred krížom a úpenlivo prosil o Božiu pomoc. Všetci ostatní vojaci nasledovali jeho príklad. Boli to naozaj dojímavé okamihy. V priebehu niekoľkých hodín ťažkého boja bolo potopených 113 tureckých galejí, zajatých 117 lodí a oslobodených 12000 kresťanských otrokov, ktorí museli Turkom slúžiť ako veslári. Dovtedy neporaziteľná turecká flotila utrpela zdrvivú porážku a Európa bola zachránená pred islamom. Všetci boli presvedčení, že nezvítazili zbrane, ale Boh zasiahol na príhovor Panny Márie.

Keď prišla o dva týždne k pápežovi správa o šťastnom výsledku bitky, pápež nebol vôbec prekvapený. On totiž v hodine víťazstva náhle prerušil rozhovor s generálnym pokladníkom, otvoril okno a dojatostne oznámil: „Naša kresťanská flotila v tejto hodine zvíťazila nad Turkami. Poďakujeme sa Pánovi!“

Benátsky senát sa rozhodol napísať pod veľký obraz pripomínajúci bitku pri Lepante vetu: „Ani mocnosti, ani zbrane, ani velitelia nás nedoviedli k víťazstvu, ale Ružencová Panna Mária.“

(emem)

BOH NÁS POČÚVA

Časopis Impulz uverejnil text homílie kardinála Jorge Maria Bergoglia v auguste 2006 v Buenos Aires. Text je stále aktuálny a približuje myslenie Sv. Otca Františka. Pokúsim sa oboznámiť čitateľa s jeho hlavnými myšlienkami.

„Čítanie z Knihy Exodus je prosté, ale zároveň krásne: Boh, náš Otec, počúva

nespravodlivej mzdy, z nedostatku pracovných príležitostí a mnohé ďalšie. Tieto bolesti volajú do neba, pretože sa im dá zabrániť tým, že budeme spravodliví, že uprednostníme tých, ktorí sú v najväčšej núdzi, že nebudeme kradnúť ani klamať, nebudeme využívať druhých.

V evanjeliu o poslednom súde sa tiež

nikoho nepočuli. On počúva, a keď nájde človeka s pozorným sluchom, ktorý reaguje správne, požehná ho a daruje mu nebeské kráľovstvo.

Ale počúvať neznamená to isté, čo počuť. Počúvať znamená starať sa, chcieť porozumieť, oceniť, rešpektovať, hájiť cudzí návrh. Treba, aby sme dobre

volanie svojho ľudu, počúva ozvenu našich krokov i modlitbu, ktorú šeptáme v našom srdci. Vníma naše pocity, keď spomíname na svojich blízkych, keď vidíme vieru a potreby ostatných ľudí, keď si spomíname na všetko krásne i smutné, čo sa nám prihodilo. Boh nás počúva.

Ježiš hovorí: „Otec dobre vie, čo potrebujete.“ Nie je potrebné hovoriť mu toho príliš veľa. Stačí modlitba Otče náš. Lebo on počuje aj naše najhlbšie myšlienky. Dnes prosíme o dve milosti: O milosť „vnímať, že nás Otec počúva“ a o milosť „ochotne počúvať“.

Náš Otec počúva náreky spôsobené nespravodlivosťou tohto sveta. Existuje množstvo bolestí: zo zadržanej či

hovorí o počúvaní. „Podťe, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť...“. Spravodliví sa ho spýtajú: „Pane, a kedy sme ťa videli hladného a nakrmili sme ťa?“ A Pán im odpovie: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“

V podobenstve o poslednom súde nám Ježiš hovorí, že Boh vždy počuje, keď nejaký chudák o niečo prosí. Aj keď prosí tak potichu, že jeho hlas takmer nepočuť. On počuje. A nás bude súdiť podľa toho, či sme počúvali jeho ušami. Či sme vedeli, čo je s našimi bratmi, a či sme im pomohli. Alebo či sme zo seba urobili hluchých a

počúvali. Aby všetci mohli hovoriť a aby sa bralo do úvahy to, čo chcú povedať iní.

Svätí sú ako Božie uši. A aj my môžeme byť v tomto zmysle svätí. Byť Božím sluchom v svojej rodine, v svojom susedstve, na pracovisku. Byť človekom, ktorý počúva, čo potrebujú ľudia, a všetko odovzdáva Pánovi. Mnohí tak aj robia, prinášajú prosby so žiadosťami svojich blízkych. A okrem vlastných prosieb prinášajú aj tie, o ktoré požiadali druhí, ktorí nemohli prísť.

Kiežby naša Matka, ktorú si obľúbil Boh a jeho ľud, pretože počúva a nosí dobré správy, kiežby prijala naše prosby a dala nám milosť vedieť sa navzájom počúvať.“

Pavol Stano, foto Anna Lešková

HRDINOVIA SA RODIA POČAS TRAGÉDIÍ

„Naše skutky lásky nie sú ničím iným, ako pretekaním lásky k Bohu z nášho vnútra. Preto tí, ktorí sú s ním najviac spojení, najviac milujú svojich blízkych.“ (bl. Matka Tereza)

Mnohí si pamätáme na deň 11. septembra 2001, keď nám televízia ukazovala hrôzu tragédie, ktorá sa stala v New Yorku, keď bol spáchaný teroristický útok na známe „dvojčky“. Táto tragédia otriasla miliónmi ľudí a hrôzu pociťujeme vždy pri spomienke na tento hrozný skutok. Po tomto hroznom čine sa média pretekali a prinášali príbehy o hrdinstve mnohých ľudí. Ľudia chválili predovšetkým požiarnikov, ktorí riskovali svoje životy, aby zachránili ľudí z trosiek zrútených budov a mnohí tam aj položili svoje životy. Málo sa však písalo o hrdinstve jedného muža, ktorého meno si vybrali newyorskí požiarnici za svojho hrdinu.

Je ním kaplán ich brigády, katolícky kňaz františkán Mychal Judge, ktorého všetci volali jednoducho Otec Mike. Tento kňaz išiel dať útechu zraneným a umierajúcim do zrúteného Svetového obchodného centra (WTC) a pri zaopatrení jedného z hasičov ho zasypali tony trosiek. Na zádušnej sv. omši, ktorá sa konala 15. septembra 2001 v kostole sv. Františka z Assisi, sa zúčastnilo okolo 3000 ľudí.

Čo sa tam vlastne stalo?

Keď 11. septembra skolabovala prvá z obidvoch zasiahnutých veží WTC, na pomoc boli nasadené najlepšie vycvičené a vyzbrojené newyorské požiarné jednotky. Tie na mieste nešťastia požiadali o pomoc - ako vždy - svojho kaplána, otca Mika. On hneď bez zaváhania vyzliekol zo seba františkánsky habit, obliekol si svoju kaplánsku uniformu a ihneď sa zapojil do akcie.

„Utešoval ranených, našich aj civilistov. Nám, ktorí sme mali ísť do horiaceho mrakodrapu, dodával odvahu. Potom nám zmizol v južnej veži, aby, ako sám hovoril, poskytol duchovnú útechu raneným. Chvilu potom, čo vošiel do budovy, sa celá konštrukcia zrútila a jej trosky pochovali nášho Mika,“ rozprával so slzami v očiach jeden z mála požiarnikov, ktorí prvú záchrannú akciu prežili.

Mika síce jeho ovečky rýchlo z horiacich sutín vytiahli, ale už bolo neskoro. Ťažko zranený Otec Mike zomrel pod troskami spolu s 300 požiarnikmi.

„Vždycky som chcel byť kňazom, alebo hasičom a teraz robím oboje,“ povedal Otec Mike pred niekoľkými rokmi. „Chcel som sa tak veľmi stať františkánom. Je to niečo, čomu tak silne verím a vôbec

to neľutujem.“ „Miloval hasičov pre ich odhodlanie starať sa o ostatných. Život kohokoľvek iného bol pre neho dôležitejší než jeho vlastný,“ povedal otec James Hynes OFM, jeho dlhoročný priateľ.

Okrem svojej práce pre hasičský zbor sa Otec Mike venoval taktiež službe nemocným na AIDS a liečiacim sa alkoholikom.

Otec Duffy, kazateľ na zádušnej sv. omši za otca Mychala, povedal zhromaždeným, že bol v duchu veľmi zronený, keď sa dopočul správu o smrti otca Judgea. Zároveň však povedal, že vidí Boží zámer v tom, že si ho Boh vybral, aby zomrel medzi prvými, ktorí konali svoje povinnosti.

„Máme stále viac a viac ľudí, ktorí sú vyslobodzovaní z hromady trosiek a Mychal Judge ich víta na druhej strane smrti. Víta ich so svojím veľkým írskym úsmevom, berie ich za ruku a hovorí im: Vitaj, poď, dovediem ťa k nášmu Otcovi.“

Po tejto tragédii fotografie Otca Mikeho obleteli celý svet. Čoskoro nato boli napísané knihy o tomto hrdinovi.

Pred manhattanskou stanicou požiarnikov je vyvesená jeho fotografia na znak vďaky, úcty a hrdinstva tohto mimoriadneho človeka.

pripravila Monika Macuráková

AKO MÔŽEME POMÁHAŤ DUŠIAM V OČISTCI?

Začiatok novembra patrí spomienke i pamiatke našich drahých zosnulých.

Počas celého mesiaca si na nich s úctou a láskou spomíname. Duše zosnulých si už nemôžu pomôcť, zato my „živí“ im môžeme pomôcť. Ako?

Hlavne svätou omšou, ktorú nemôže nič nahradiť. Spomienka na všetkých verných zosnulých je 2. novembra. Vtedy je kňazom dovolené slúžiť tri sv. omše. (Už Tertulian v 2. storočí spomínal aj výročné spomienkové bohoslužby.)

Zmiernym utrpením. Každé utrpenie, či telesné alebo duševné, ktoré obetujeme za duše v očistci, im prináša veľkú úľavu.

Ruženec je po svätej omši najúčinnjším prostriedkom, ako môžeme dušiam v očistci pomáhať (úmysel - aj za obrátenie hriešnikov). Modlitbou ruženca (aj k Božiemu milosrdenstvu) sa denne vyslobodzuje mnoho duší, ktoré by inak museli ešte dlho trpieť. Obracajme sa v modlitbách tiež ku svätcom a k anjelom.

Okrem sv. archanjela Michala je ochrancom duší v očistci sv. Odilo - chudobný opát. (Vynikal dobrotou, miloval trpiacu Cirkev, pričínal sa o vznik sviatku Dušičiek.)

Tiež krížová cesta prináša veľkú úľavu.

Duše v očistci hovoria, že odpustky (úplné či čiastočné) majú pre ne veľký význam. Prostredníctvom odpustkov je im privlastnené zadostučinenie, ktoré Nebeskému Otcovi ponúkol Ježiš Kristus. Ten, kto počas svojho života často získaval odpustky pre duše v očistci, dostane v hodine svojej smrti milosti, prameniace z odpustkov, ale dokonalejším spôsobom. Je to hrozná vec: nevyužívať (zanedbávať) tieto poklady Cirkvi pre duše v očistci.

Almužny a dary na dobré účely, hlavne na misie. (Je možné, že túto peknú povinnosť zanedbávali. Mnohé duše majú čo vyrovnávať buď kvôli nezaplateným dlhom alebo kvôli nespravodlivému závetu či inej nespravodlivosti.)

Tiež zapalovanie sviec dušiam v očistci

pomáha. Najprv preto, že je to úkon pozornosti a lásky, potom preto, že sviece sú posvätené a svietia do tmy duši v očistci. (Prosíme, aby bol Ježiš pre nich svetlom, aby bol pre nich odmenou za to, čo dobré urobili - za ich pekné myšlienky, slová, záslužné skutky.)

(Spracované najmä podľa Márie Simmaovej: Duše v očistci.)

• **Modlitba za duše v očistci**

Najláskavejší a najmilostivejší Bože, zmiluj sa nad všetkými dušami v očistci a vyslobod' ich z hrozných očistcových múk. Zmiluj sa nad nimi pre Tvoju nekonečnú lásku a milosrdenstvo a na ich úzkosti vzhľadni s otcovskou láskou. Zabudni na ich hriechy a krehkosti. Skrze svojho najmilšieho Syna, Ježiša Krista, v ktorého silne verili a dúfali, vyslobod' ich a pre Jeho horké umučenie odpusť im zaslúžené pokuty. Nedrž ich dlhšie v ich smutnom väzení, aby Ťa tým viac milovali a tým radostnejšie vebili na večné veky. Amen.

DEŤOM

POMÔCKY: OANES	ÚKON KTORYM SA VERIACIM UDELUJE OSO-BITNÁ MILOŠŤ	STARALA (SA)		FREKVENCIA	TITÁN (ZN.)
EČV SNINA			ASTÁT(ZN.) EČV ŽILINA		
1. ČASŤ TAJNICKY					
NIE TAKÁTO				2. ČASŤ TAJNICKY	LES ZDROBNENINA
AUTOMOBILOVÉ OPRAVOVNE (SKR.)			HLINÍK (ZN.) OSOBNÉ ZÁMENO		
NIE MOJE					
DEDINA V NORSKU					
PRIDÁVA CUKOR					
TEBA			ZUBNÝ KAZ (SKR.)		

Na obrázkoch sú modliace sa deti.
Podarí sa vám nájsť 10 rozdielov medzi nimi?

Neostávajú pri eucharistickom stolovaní iba nemým poslucháčom a pasívnym divákom. Veď aj teba Ježiš pozýva: „(Tajnička)!”

Autor: Michael Pitek

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

12. 9. (sobota)

8:00 hod. turistická sobota pre deti
15:00 hod. sv. omša na Slavkovskom štíte

13. 9. (nedeľa)

10:00 hod. odpustová sv. omša - Štrbské Pleso
17:05 hod. sv. omša v roku zasväteného života - Nový Smokovec

15. 9. (utorok)

10:00 hod. odpustová sv. omša - Tatranská Polianka

20. 9. (nedeľa)

národný pochod za život – Bratislava

26. 9. (sobota)

14:00 hod. sv. omša - chata Rysy

4. 10. (nedeľa)

10:00 hod. odpustová sv. omša - Vyšné Hágy

10. 10. (sobota)

8:00 hod. turistická sobota pre deti

11. 10. (nedeľa)

17:05 hod. sv. omša v roku zasväteného života - Nový Smokovec

24. 10. (sobota)

sv. omša za obeť hôr - symbolický cintorín pri Popradskom plese

2. 11. (pondelok)

spoločné zapálenie sviečky na cintorínoch za nenarodené deti

8. 11. (nedeľa)

9:00 hod. odpustová sv. omša - Dolný Smokovec

14. 11. (sobota)

8:00 hod. turistická sobota pre deti

22. 11. (nedeľa)

od 9:00 hod. darovanie krvi na sviatok Krista Kráľa

Plánovaná púť do Ríma – február, sviatok sv. Cyrila a Metoda (14. 2. 2016)

ŠTATISTIKA jún – august 2015

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Barbora Tomášová
Ela Strachanová
Sára Ostroková
Róbert Sedlák
Anton Holec
Marko Petruch
Michaela Bogačiková
Matej Samčík

Z našich radov odišli k Pánovi:

Helena Pirschelová (Tatranská Kotlina)
Judita Hanesová (Tatranská Lomnica)
Peter Oravec (Nový Smokovec)
Ján Kovalčík (Tatranské Matliare)
Tibor Bekeš (Nová Polianka)

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktorka: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, PaedDr. František Bebko Phd., Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak, Zuzana Bradáčová. Jazyková úprava: Mgr. Matúš Macurák. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár.
Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec. e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 400 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archiv.